

Franci se je ozrl še enkrat nazaj in je videl mater in sestro.

„Poglej še enkrat dom, bogve kdaj ga boš videl!“ . . .

Oče je to omenil in ustavila sta se. Videla se je domača hiša, tri slive pred njo in pod slivami mati in sestra. Tam sta stali, roko nad očmi in strmeči za njima. In Franci je dvignil klobuk in tam pod slivami se je zgenilo, zamahnila je roka v zraku in blizu nje je mahalo dvoje majhnih in čisto drobnih rok . . .

„Pojdiva!“ . . .

Oče je izpregovoril in obrnila sta se in izginila sta za ovinkom. Šla sta enakomerno — dalje, vila se je cesta pred očmi tam do novega ovinka in dalje se je vila do holma,

in kadar sta ga dosegla, se je odprla pred očmi dolga in neskončna.

Grmovje je bilo tuintam ob poti, tuintam goščava in tam se je odprla ravna in solnčna stran. Same poljane, kar so nesle oči, glej, polj se je dotikalo nebo tam v daljavi, slo-nelo je na njih veliko in mogočno.

Izginila je bila zarja, dvignilo se je bilo solnce od gorskih vrhov in sijalo je na pot z veliko toploto.

„Ali je še daleč do mesta?“ . . .

Franci je vprašal in se je ozrl v očeta.

„Kaj si truden?“ . . .

„Nisem truden“ . . .

„Daleč je“ . . .

Mirno je povedal oče in sta šla po cesti naprej. (KONEC.)

ROMAN ROMANOV :

DALJA ŽARI.

Dalje žarijo, dalje žarijo —
fantje, kdor je z menoj,
kamor mlade oči hlepijo,
kamor žejne duše želijo,
na ceste nocoj!

Enkrat samó iz viška doli
pade glas iz svetlih daljin —
Megla življenje sicer obkoli,
srce umrje v prazni boli
brez bolečin.

Ah, ne umirati v bolni samoti!
Kdor je junak,
z mečem v roki smrt ga zaloti,
vranca brzdaje na bojni poti
pade vznak!

Fantje, črne noči so za nami,
črne oči —
Resno življenje dušo drami,
solnce žehteče plamtí nad gorami,
dalja žari!

